

νόρθωση...

‘Ο Θεός έκανε χωρίς άλλο πόνος ο Γάστων είχε δικήν, γιατί ο γάμος της Μαγδαληνής ήταν γι’ αυτήν μία σειρά τρομερών δοκιμασιών. ‘Ο σύζυγός της, ένας βάνουσι και κοινός άνθρωπος, δεν έκανε άλλο παρά να την πληγώνει φρικτά στην αγάπη της, στην υπερηφάνειά της, στην αξιοπερίεπεία της ως γυναίκας και ως σύζυγου.

Και τότε εκείνη θυμήθηκε το Γάστονα. ‘Όσο περισσότερο η ποταπότης του χαρακίτης του συζύγου της την έκανε γ’ άποραρίβεται από κοντά τ ου, τόσο περισσότερο οι συλλογισμοί της πετούσαν προς τόν Γάστονα.

‘Ο ένθουσιασμός του γι’ αυτήν, οι περιποιήσεις και οι φροντίδες του, τα γλυκά έρωτικά του λόγια, της έρχόντουσαν τώρα στο μυαλό σαν μακρινές γλυκιές αναμνήσεις και έκαναν να της φαίνονται πιο φριχτές ακόμη οι βιαιότητες του συζύγου της. Και θλιβόταν βαθειά για τη δυστυχισμένη και άθλια ζωή που ζούσε κοντά στον τελευταίο, όταν την παράβλεπε με τη ζωή που θα μπορούσε να ζή κοντά τόν Γάστονα.

Κι’ άκόμα... κι’ άκόμα τόσους πόνους π’ εκείνη ύπεφερε, καταλάβαινε καλά τί ήταν ο πόνος του νέου εκίνου, ο οποίος τόσο την είχε αγαπήσει. Και θάδινε όλη της τη ζωή να εξαγοράσει τόν κακό που τού είχε κάνει... Μά τόν παρελθόν είχε περάσει πειά και οι τέφρες του ήταν σκορπισμένες παντού όλόγυρά της. ‘Η Μαγδαληνή δεν έπιθυμούσε πειά παρά ένα μόνο πράγμα : να ξαναϊδθί τόν Γάστονα, να κατηγορήσει τόν έαυτό της μπροστά του, να έξευτελισθί, να ταπεινωθί, να έπιτύχη τη συγγνώμη του... Και τόν είδε...

Τόν ξαναείδε λίγο καιρό μετά τόν έσφανο θάνατο του συζύγου της, στο ίδιο μέρος όπου πρδ πέντε χρόνων είχαν χωρήσει και όπου τόν είχε κάνει να κλάψη τόσο πικρά.

Κοιτάχθηκαν για πολλή ώρα άμילητοι και τέλοσ, εκείνη πρώτη τού είπε :

— Φίλε μου, μη με διώχνετε... ‘Υπέφερα πού πολύ από σάς και σάς ζητώ συγγνώμη...

Μά ο Γάστων δεν άγγιξε τόν χειρ που εκείνη τού έτεινε. Χαμογέλασε μόνο ειρωνικά. ‘Εβλεπε τώρα μπροστά του όλο τόν παρελθόν με τις έλπίδες που έσβησαν, με τις όδύνες και με τις θλίψεις του... ‘Όστε έτσι ;... Είχες ύποφέρει κ’ εκείνη ;... Και τού ζητούσε τη συγγνώμη του, επειδή είχε ύποφέρει ;... Και πίστευε πως μπορούσες να τη συγχωρήσει ;

Ναι, ή Μαγδαληνή τού πίστευε αυτό και περίμενε να τόν άκούσει να της άπαντήσει : ‘Αφού ύποφέρατε τόσο,δέν θυμάμαι πειά τίποτε από τόν παρελθόν... Δέν θυμάμαι ότι με διώτατε και με περιφρονήσατε... Δέ θυμάμαι την καρδιά μου που την έξωκίτατε με τούς σαρκασμούς σας... Δέ θυμάμαι τη ζωή μου που τού τη συντηρώπατε...Δέ θυμάμαι πειά παρά ένα μόνο πράγμα : ότι σάς είχα αγαπήσει και ότι αυτό φτάνει για να σάς συγχωρήσω...’

Στ’ άλλήβη, ή Μαγδαληνή τού πίστευε αυτό και δέν ένοιωθε ότι είχε φτάσει ή ώρα της εκδικήσεως τού Γάστωνος, ή ώρα που εκείνος δά της άναπέθηκε έναν προς έναν τούς έξευτελισμούς στους όποιους έκανε τόν είχε ύποβάλει.

‘Ω ! ή εκδικίσις, που τούσων καιρό την έπεριμένα με λαχτάρα ο Γάστων, βρισκόταν τώρα μπροστά του, τήν κρατούσε τώρα στο χέριο του... ‘Όσο περισσότερο θά χτυπούσε τη νέα εκείνη γυναίκα, τόσο περισσότερο θά ευχαριστιόταν.

‘Η Μαγδαληνή τού είπε πάλι :

— Σας ίκετεύω, φίλε μου... Συγχωρησάτέ με... Τότε έκείνος τήν κούταξε. είδε τά μεγάλα της μάτια, τά όρατα μυστηριώδη της μάτια σκοτεινά, ίκετευτικά, γεμάτα με άπέραντη θλίψη.

Τήν εκύταξε και άμύσως κάτι ζωντάνεψε μέσα στή νεκρή καρδιά του, μία σπίθα που δέν άργησε να φρουτώση... Και τά χείλη του έπρόφεραν αυτά τά λόγια που ήταν ή εκδικίσις του, ή μόνη του εκδίκησης :

— Σας αγαπώ... Και αυτή τήν φορά δέν ήταν αυτός που έλαψε και γονάτισε... ‘Ηταν ή Μαγδαληνή. LEON MALICET

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΝΕΑ ΒΑΒΥΛΩΝ

‘Ο ‘Αγγλος συγγραφέυς Κάρολος Χούμπερτσον, ο όποιος έπανηλμμένος στα συγγράμματά του κατηγορήσει τήν μαγία τών ‘Αγλων για τόν Παρίσι, τόν όποιον εχαρακτήριζε ως σύγχρονη Βαβυλώνα, πήγε πρδ καιρού ένα μικρό ταξείδάκι στη γαλλική πρωτεύουσα. Γυρίζοντας συνάντησε στο Δούβρο ένα φίλο του, μαζύ με τήν γυναίκα του. ‘Ο φίλος του τόν ρώτησε τότε γιατί δέν είχε πάει μαζύ του στο Παρίσι και τήν κ. Χούμπερτσον.

— Για πητε μου αγαπητέ μου φίλε, τού είπεν ο Χούμπερτσον, παίρνετε ποτέ μαζύ σας τή σούπα σας όταν είσθε προσκεκλημένοσ σε γεύμα ;...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΕΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ ΚΑΙ ΦΑΓΑΔΩΝ

Τό μενού τού βασιλέως ‘Ηλιού

‘Η πριγκίπισσα Παλατίνη διηγείτο ότι ο βασιλέυς ‘Ηλιος, ο Λουδοβίκος δηλαδή ο 14ος, δέν έκολλάτοίσε ποτέ, ούτε έβραζε τίποτε στο στόμα του μεταξύ τού γεύματός και τού δείπνου.

‘Όταν όμως καθότανε να φάη, δέν έτρωγε σάν ήλιος, ούτε σάν βασιλέυς. ‘Ετρωγε σάν θηριο !

Νά τόν συνειθισμένο του μενού :

Τέσσαρα μεγάλα πιάτα από διαφόρων ειδών σούπες. ‘Εναν όλόκληρο φασιανό.

Μιά πέριδικα. ‘Ενα μεγάλο πιάτο σαλάτα.

Δύο μεγάλα κομμάτια ζαμπουνού. Κορμάτια άρνιού ψημμένου με σκόρδο.

‘Ενα πιατάκι με γλυκίσματα. Φρούτα και στο τέλος αυτά βρωστά πυχτά.

Αυτό στραβαίει να είναι γαιέσις και ‘Ηλιος κ’ Βασιλέυς !...

Δείπνω... πάνδημα !

‘Ο Άρσενος ο βασιλέυς της Περούσις κάθε βράδυ έδιδε δείπνο σε 15.000 πρόσωπα !...

Τό δείπνο αυτό στοίχιζε 400 τάλαντα της εποχής έκείνης και διαρκούσε πολλές φορές και πέρα από τά μεσάνυχτα. ‘Ετρωγαν δέ τόσο οι καλεσμένοι που δέν είχαν άρεσις ούτε να γευματίουσαν, ούτε και να δειπνήσουνε τήν έπομένη ήμέρα !...

Βύδες ο καμψάρης !...

Κατά τόν τρίτον αιώνα, καθώς άναφέρουν οι παλαιοί ιστορικοί, ύπηρχε ένας άθλητής που λεγόταν Βύθος. ‘Ο Βύθος μπορούσε να φάη σ’ ένα γεύμα ένα όλοκληρό βράδι !...

Τρώγοντας δέ έπινε τόσο κρασί, όσο θά χωρούσε τόν τομάρι τού βωδιού που κατιβρόχτιζε !...

Αυτοκρατορική ευγένεια

‘Ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας, ‘Αλέξανδρος ο Βος, είχε καλέσει μία φορά τόν τραπέζι του, ένα γέρο άξιωματικό, γεννησόν άνδρα, διακριθέντα, ο όποιος όλη τήν ζωή του, σκεδόν, τήν είχε περάσει σε στρατόπεδα.

‘Αφού έβγαλαν και άπόφαγαν, παρουσίασαν σε όλους ‘μπόλ’ με νερό ζεστό και παρφομαριμένο, για να πλύνουνε τά δάχτυλά τους. ‘Ο γέρο-άξιωματικός, μη γνωρίζοντας τήν χρήση τού ‘μπόλ’, πήρε τόν δοχείο και έπιε μονορούφι τόν νερό !...

‘Οι άλλοι ύπασπισται και αλιόκοι που ήταν επίσης στο τραπέζι, άρχισαν τότε να γελούν. ‘Ο αυτοκράτωρ ‘Αλέξανδρος όμως, τούς έκραυνοβόλησε με ένα βλέμμα άγριο, κ’ έπειτα σήκασε και τόν δικό του ‘μπόλ’ και έπιε τόν νερό που είχε μέσα, για να μη προσβληθί ο γέρο άξιωματικός.

Κατόπιν στήπου ήταν όλοι ύπεχρωμένοι να μιμηθύν τίν αυτοκρατορέα... Κ’ έτσι έπιαν τόν νερό τού ‘μπόλ’, χωρίς να βγάλουν άχνα...

Κοιλία... άβυσσος !...

‘Ο αυτοκράτωρ Βιτέλλιος, έτρωγε κάθε ήμέρα, τέσσαρα γερά γύματα ! Εύρισκε όμως τόν τρόπο να σουπάρει και μία-δυο φορές τή νύχτα.

Τό αγαπημένο του πιάτο ήταν ‘γλωσσές παγωνιών και φασιανών’, και σηκοτάκια μικρών ψαριών έν μεγάλη άφθονία.

‘Αφού έτρωγε τις γλωσσές και τά σηκοτάκια τών πουλιών και τών ψαριών, κατιβρόχιζε κατόπιν κ’ αυτά τά πουλιά και τά ψάρια όλόκληρα !...

‘Αν θέλετε πιστέψατέ το

Τό διηγούντα οι παλαιοί ιστορικοί :

Σέ ένα μόνον πρόγευμα ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος ‘Αλμπίνος έτρωγε 150 σίκα φρέσκα, έκατό ροδάκινα, δέκα πεπόνια, είκοσι κιά άσταφίλια, και τριαντατρείς ντουζίνες στρείδια !...

‘Ο δέ ‘Ηλιογάβαλος, καθ’ έλον τόν διάστημα της βασιλείας του, δέν έφαγε ούτε ένα γεύμα, πού να στοίχιζε λιγώτερο από 25.000 σημερινά φράγκα.

‘Αγαπούσε ιδίως τις πάστες από σηκοτάκια κοκκόρων, από γλώσσες παγωνιών και ήδονιών και από μυαλό φασιανών !...

